

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2019. ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

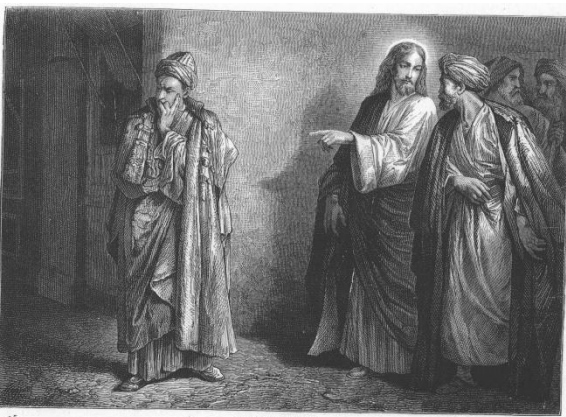
«Η μετά Την εορτήν»

**Κλήμεντος επισκόπου Ρώμης,
Πέτρου επισκόπου Αλεξανδρείας**

Έτος 12^{ον} Τεύχος 554

Η επίδραση των παθών

(Μητροπ. Εδέσσης Ιωήλ)

Ο άρχοντας που πλησίασε τον Χριστό, δεν ήταν άνθρωπος κακών διαθέσεων. Αντίθετα ήταν καλοπροαίρετος, αυστηρός τηρητής των εντολών του Νόμου και μάλιστα ήταν και τύπος ανθρώπου που είχε ανησυχίες για τη σωτηρία του. Ήθελε να κερδίσει την εύνοια του Χριστού, γι' αυτό και εξαρχής τον προσφωνεί κολακευτικά: «Διδάσκαλε αγαθέ,

τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;» (Λουκ. 18,18). Μάλιστα ο ευαγγελιστής Μάρκος σημειώνει και τη λεπτομέρεια πως τόλμησε μπροστά στο πλήθος να γονατίσει ενώπιον του Χριστού και μετά να του κάνει την ερώτηση (Μάρκ. 10, 17). Ο Βίκτωρ ο Πρεσβύτερος Αντιοχείας γράφει πως ο «νεανίσκος» (Ματθ. 19, 20) δεν ήταν ύπουλος, αλλά φιλάργυρος. Ας δούμε την προσωπικότητά του.

Τα καλά στοιχεία του νεανίσκου

Πρώτα πρώτα είχε τηρήσει τις εντολές του Θεού από τη μικρή του ηλικία. Βέβαια οι περισσότερες εντολές που είχε φυλάξει, είχαν αρνητικό χαρακτήρα, δηλ. δεν είχε μοιχεύσει, δεν είχε σκοτώσει, δεν είχε κλέψει κ.λπ. Εντύπωση προκαλεί η ομολογία του πως είχε, αν και νεαρός στην ηλικία, νικήσει τα σαρκικά πάθη, που είναι καταστάσεις δυσκαταγώνιστες. Θα μπορούσαμε άνετα να πούμε πως είχε φόβο Θεού. Δεν ήταν αναίσθητος πνευματικά. Ακόμη και η ερώτηση που έκανε: «Τί'έτι ὑστερῶ;» (Ματθ. 19, 20) δείχνει την αγωνία που είχε για τη σωτηρία του. Στο σημείο αυτό παρατηρεί ο ιερός Χρυσόστομος: «"τὶ ἔτι ὑστερῶ;" ὁ καὶ αὐτὸ σημεῖον ἦν τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας αὐτοῦ», δηλ. η ερώτηση ήταν σημάδι της πάρα πολύ μεγάλης επιθυμίας του, για να σωθεί. Αυτή η συναίσθηση του πως πιθανώς κάπου να υστερεί και η επιθυμία του να γίνει καλύτερος, τον κάνει να είναι συμπαθής. Ο Κύριος «ἐμβλέψας αὐτῷ ἠγάπησεν αὐτόν» (Μάρκ. 10,21). Ο Κύριος τον αγάπησε, επειδή είδε πως όλα αυτά τα χαρίσματα που είχε, δεν ήταν ψεύτικα, αλλά αληθινά. Ο νεανίσκος είχε νικήσει τη σάρκα του, είχε νικήσει τον εγωισμό του, είχε καταβάλει τις ιδιοτροπίες του και τα διάφορα νεανικά πάθη. Πού όμως είχε νικηθεί;

Το μεγάλο πάθος του νεανίσκου

Μπορεί κάποιος να τηρεί τις εντολές του Θεού και συγχρόνως να είναι δέσμιος των υλικών αγαθών. Το εγώ του ανθρώπου επινοεί πολλές φορές αμαρτωλές καταστάσεις μέσα μας, οι οποίες τις περισσότερες φορές εστιάζονται στις προσπάθειές μας να κατανικήσουμε τον φόβο του θανάτου και να σταθεροποιήσουμε τη ζωή μας με τη βοήθεια των υλικών πραγμάτων. Ο Θεός ζητάει από μας την τέλεια αποδέσμευση από τα πράγματα που μας κρατούν δέσμιους εντός του κόσμου, γράφει ένας καθηγητής θεολόγος. Ο νεανίσκος είχε νικήσει τον έρωτα των σωμάτων, αλλ' είχε νικηθεί από τον έρωτα των χρημάτων. Ήταν φιλάργυρος. Η προσκόλληση στον υλικό πλούτο μπορεί να αποβεί το μεγαλύτερο εμπόδιο για την είσοδό μας στη Βασιλεία του Θεού. Η απαγκίστρωσή μας από τα χρήματα θεωρείται χάρισμα και μάλιστα μεγάλο. Ο Κύριος ζήτησε από τον άρχοντα να διανεμίει την περιουσία του στους πτωχούς. Αυτό ήταν κάτι ανήκουστο για τους Ιουδαίους. Του είπε να κάνει κάτι μεγάλο, αλλά του έδωσε και μεγάλα έπαθλα• «ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ» (Λουκ. 18, 22). Ο Κύριος του υποσχέθηκε να τον κάνει πιο πλούσιο. Του είπε να δώσει τα φθειρόμενα, για να κερδίσει τα μένοντα και αιώνια. Ο νεανίσκος δεν άντεξε την προτροπή του Κυρίου και «ἀπῆλθε λυπούμενος» (Ματθ. 19, 22). Τα κτήματα και τα υπάρχοντα του αφαίρεσαν τον ζήλο για την αιώνια ζωή. Ο Ιερός Χρυσόστομος σε μια ομιλία του λέγει πως πιο εύκολα κάποιος δίνει το αίμα του παρά αρνείται τα χρήματα• «ὥστε τοῦ ῥῖψαι τὰ χρήματα πολλῶ μείζον τοῦτο τὸ ἐπίταγμα, τὸ καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα ἐκχεῖν». Ο λαλίστατος νεανίσκος κατάπιε τη γλώσσα του μπροστά στην προσταγή του Κυρίου. Σίγησε, έγινε κατηφής και στυγνός και αναχώρησε για το σπίτι του, χωρίς να παραδεχθεί τον σωτήριο λόγο του Χριστού.

Η επίδραση των παθών

Αντί άλλων σχολίων ας αναφέρουμε τη γνώμη του Μεγάλου Βασιλείου για τη φιλαργυρία που δείχνει τη φοβερή επίδραση του πάθους πάνω μας. «Γνωρίζω (γράφει ο άγιος) πολλούς νηστευτές, προσευχομένους, στενάζοντες, που δείχνουν όλη την αδάπανη ευλάβεια, ενώ δεν προτίθενται να δώσουν ελεημοσύνη ούτε έναν οβολό. "Τι τὸ ὄφελος τούτοις τῆς λοιπῆς ἀρετῆς"», δηλαδή ποιο είναι σ' αυτούς το όφελος από την υπόλοιπη αρετή; Κανένα όφελος δεν έχουμε, εάν κυριαρχεί ένα πάθος και μάλιστα θανάσιμο, επάνω μας, από την υπόλοιπη αρετή μας. Αγαπητοί αδελφοί, αν δεν είναι στραμμένη η καρδιά μας στα μη βλεπόμενα, αν δεν μπορούμε να τοποθετήσουμε στην πρέπουσα θέση τη γη απέναντι στον ουρανό κι αν δεν καταλάβουμε ότι είμαστε στη γη, αλλά ο προορισμός μας είναι ο ουρανός, είναι αδύνατο να εννοήσουμε αυτά που λέγει η Εκκλησία μας για τον πλούτο. Ας προσπαθήσουμε να απαλλαγούμε από τα διάφορα πάθη μας. Αμήν.

Το μεγάλο δώρο του Ουρανού

(Ιωάννη Καραβιδόπουλου, Ομοτίμου Καθηγητού της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ)

Μπορείτε να φαντασθείτε, αγαπητοί αναγνώστες, τα αισθήματα ευγνωμοσύνης και την όρεξη για ζωή ενός καταδικασμένου σε θάνατο ανθρώπου, ο οποίος μαθαίνει την τελευταία στιγμή ότι του παρέχεται χάρη; Οπωσδήποτε η συνειδητοποίηση της σωτηρίας του τον οδηγεί σε μια καινούργια δημιουργική ζωή. Έτσι κάπως παρουσιάζει ο Απ. Παύλος στη σημερινή αποστολική περικοπή τη βαθιά τομή που έγινε μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητας πριν δύο περίπου χιλιάδες χρόνια.

Λίγο πριν από την περικοπή μας γράφει: «Ήσασταν κι εσείς άλλοτε πνευματικά νεκροί εξαιτίας των παραπτωμάτων και των αμαρτιών σας... Έτσι, σαν κι αυτούς, ζήσαμε κάποτε κι εμείς όλοι: ήμασταν δούλοι στις επιθυμίες μας και κάναμε ό,τι ήθελε το αμαρτωλό εγώ μας. Η αμαρτωλή μας φύση μας οδηγούσε, όπως και τους υπόλοιπους ανθρώπους, σε πράξεις που προκαλούσαν την οργή του Θεού».

Και εδώ αρχίζει η περικοπή που διαβάζεται την Κυριακή: «Ο Θεός, όμως, μας αγάπησε, γιατί είναι πλούσιος σε έλεος κι έχει απέραντη αγάπη. Κι ενώ ήμασταν πνευματικά νεκροί εξαιτίας των παραπτωμάτων μας, μας ξανάδωσε ζωή μαζί με τον Χριστό. Με τη χάρη του Θεού έχετε σωθεί. Μας ανέστησε μαζί με τον Ιησού Χριστό και μας έβαλε να καθίσουμε μαζί μ' αυτόν στα ουράνια. Έτσι, με την αγάπη που μας έδειξε δια του Ιησού Χριστού, φανερώνει στις μελλοντικές γενιές πόσο υπερβολικά γενναιόδωρη είναι η χάρη του. Πραγματικά, με τη χάρη του σωθήκαμε δια της πίστεως. Κι αυτό δεν είναι δικό σας κατόρθωμα αλλά δώρο Θεού. Δεν σωθήκατε με τα δικά σας έργα κι έτσι κανείς δεν μπορεί να καυχηθεί γι' αυτό. Είμαστε δημιουργήματα του Θεού, ο οποίος δια του Ιησού Χριστού μάς έκανε καινούργι-

ους ανθρώπους, για να μπορούμε να κάνουμε καλά έργα, που τα προετοίμασε ο Θεός, για να είναι μ' αυτά γεμάτη η ζωή μας» (Εφεσ. 2,4-10).

Η υποδούλωση στο κακό και στην αμαρτία οδηγεί τον άνθρωπο αναπότρεπτα στην καταστροφή, στον θάνατο. Κι ενώ ο άνθρωπος βρίσκεται στου κακού και της φθοράς το τελευταίο σκαλοπάτι, ακούγεται από τα ουράνια όχι η καταδικαστική απόφαση του Θεού (που αυτή θα ήταν η αντίστοιχη με τα έργα του ανθρώπου) αλλά η χάρη που απορρέει από την ατέλειωτη αγάπη του Πατέρα για τα πλάσματά του. Στην περικοπή μας δεσπόζουν τρεις λέξεις: έλεος, αγάπη, χάρη. Και οι τρεις δεν εκφράζουν συναισθηματική τοποθέτηση του Θεού προς τους ανθρώπους, αλλ' αναφέρονται σε ένα συγκεκριμένο ιστορικό γεγονός: συναντώνται στον Σταυρό του Χριστού. Απ' αυτόν απορρέει η χάρη στους καταδικασμένους σε θάνατο, για την οποία μιλήσαμε προηγουμένως. Να γιατί με τόση ζωηρότητα και επιμονή επαναλαμβάνει ο Απ. Παύλος ότι η σωτηρία δεν είναι έργο δικό μας που προέρχεται από τις αρετές μας ή τα κατορθώματά μας, αλλ' είναι δώρο του Θεού. Ένα τέτοιο δώρο μόνο με πίστη και ευγνωμοσύνη μπορεί κανείς να το δεχτεί, καθώς και με τη σταθερή απόφαση να ζήσει μια ζωή αντάξια του μεγάλου δώρου.

Μιλώντας για ζωή, ο Απ. Παύλος μας θυμίζει την περιεκτικότητα που έχει ο όρος αυτός στον ευαγγελιστή Ιωάννη ή η παράλληλη έκφραση «βασιλεία του Θεού» που χρησιμοποιούν οι τρεις πρώτοι ευαγγελιστές. Η ζωή αυτή και η βασιλεία δεν τοποθετούνται κάπου στο μακρινό μέλλον, αλλ' αρχίζουν απ' αυτήν τη στιγμή. Από τη στιγμή που δέχεται κανείς τη δωρεά του σταυρού και της αναστάσεως του Χριστού και γίνεται συνειδητό μέλος της Εκκλησίας. Είναι πλήρωμα και ποιότητα ζωής που ξεπερνά τα όρια του βιολογικού γεγονότος της ζωής και του θανάτου, γιατί προέρχεται από την αιώνια πηγή της ζωής που είναι ο Θεός.

Πώς μπορεί κανείς σήμερα να διακρίνει αυτήν τη ζωή μέσα σ' έναν κόσμο όπου δεσπόζει η συνεχής προσπάθεια για την άνεση, για την απόκτηση αξιωμάτων, για την επέκταση περιουσιών, ακόμα και εν μέσω οικονομικής κρίσεως; Κι όμως σε πολλούς ανθρώπους ξεχειλίζει η ζωή αυτή της αγάπης, της προσφοράς, της καλοσύνης, της θυσίας, που το χαρακτηριστικό της είναι ότι δεν τελειώνει ποτέ, γιατί δεν φοβάται τον θάνατο. Ο Θεός την προσφέρει ως δώρο σε όλους τους ανθρώπους, μη ζητώντας από αυτούς παρά να την δεχτούν, με όλες φυσικά τις συνέπειες της αποδοχής των. Δεν νομίζετε ότι αποτελεί αφροσύνη για τον άνθρωπο να επιμένει στην αυτοκαταστροφή του, ενώ ο Θεός του προσφέρει τη σωτηρία και τη δυνατότητα να ζει μια ζωή δημιουργικής αγάπης;

Τα «καλά έργα, που τα προετοίμασε ο Θεός, για να είναι μ' αυτά γεμάτη η ζωή μας», με τα οποία τελειώνει η περικοπή, δεν είναι προϋπόθεση της σωτηρίας μας αλλά καρπός της, καρπός ευγνωμοσύνης και αγάπης προς όλους τους ανθρώπους.